

SA STIJENE

Smicanje ustaša (Prvi dio)

Državno odvjetništvo podiglo kaznenu prijavu protiv novinara Marka Jurića. Istodobno Andrej Plenković obećaje dodatne napore u borbi protiv ustaškuluka.

Proteklih dana mediji su se u Hrvatskoj raspisali donose i vijest da je državno odvjetništvo podiglo kaznenu prijavu protiv novinara Marka Jurića zbog govora mržnje i pozivanja na nasilje protiv hrvatskih Srba. Radi se o emisiji emitiranoj na Z1 televiziji unazad četiri godine, u kojoj je Jurić emitirao video s nekog etničkog slavlja u Americi i gdje se eksplicitno raspoznaje kako aktualni zagrebački mitropolit SPC-a Porfirije pjeva i naručuje etničke pjesme, a uslijed toga Jurić je upozorio hrvatsku javnost, to nije žene i djecu, na opasnost od etnika i potencijalnog klanja prilikom prolaska pored crkve SPC na Preradovićevom trgu u Zagrebu. Uz tu objavu emisije, Jurić je sudjelovao na skupu – molitvi na Preradovićevom trgu u Zagrebu sa zagrebačkim arhiepiskopom nepriznate HPC, gospodinom Aleksandrom, prosvjedujući zbog toga što hrvatska država bez ikakvog jednog jedinoga civilizacijskoga i pravno valjanoga razloga i nasuprot svim temeljnim ljudskim pravima, europskih konvencija i pravnih normi na kojima počinje i europski i hrvatski poredak, odbija registrirati HPC, usprkos tome što se na zadnjem popisu stanovništva više od 16,5 tisuća hrvatskih državljanina s prebivalištem u Hrvatskoj izjasnilo kao hrvatski pravoslavci.

Autor: Marko Ljubić

Istodobno s jednog od svojih europskih i unutarhrvatskih putovanja aktualni predsjednik Hrvatske vlade, Andrej Plenković putem medija poručuje kako će Hrvatska uložiti dodatne napore u borbi protiv ustaškuluka.

S jednog od svojih europskih i unutarhrvatskih putovanja aktualni predsjednik Hrvatske vlade, Andrej Plenković putem medija poručuje kako će Hrvatska uložiti dodatne napore u borbi protiv ustaštva. Kad bi neupućeni putnik namjernik, sve to što se događa godinama u Hrvatskoj, sve te progone, pravne, političke i pogotovo medijske, sve te međunarodne tjeeralice, koje svake godine emitira SNV putem svojih neslužbeno, ali stvarno državnih biltena, i distribuira ih svim relevantnim međunarodnim organizacijama i državama današnjega svijeta, izdvojeno iz povijesne priče o današnjoj Hrvatskoj pogledao, ne bi mu preostalo ništa drugo nego zaključiti kako u Hrvatskoj temeljni društveni, državni i politički problem leži u ustaštvu, nacizmu, fašizmu, rasizmu, šovinizmu, a da je najvažnija napast i opasnost za hrvatski narod postojanje tih militantnih i krvoločnih ustaških skupina, koje vrebaju na svakom koraku.

Kad bi neupućeni putnik namjernik, sve to što se događa godinama u Hrvatskoj, sve te progone, pravne, političke i pogotovo medijske, sve te međunarodne tjeeralice, koje svake godine emitira SNV putem svojih neslužbeno, ali stvarno državnih biltena, i distribuira ih svim relevantnim međunarodnim organizacijama i državama današnjega svijeta, izdvojeno iz povijesne priče o današnjoj Hrvatskoj pogledao, ne bi mu preostalo ništa drugo nego zaključiti kako u Hrvatskoj temeljni društveni, državni i politički problem leži u ustaštvu, nacizmu, fašizmu, rasizmu, šovinizmu, a da je najvažnija napast i opasnost za hrvatski narod postojanje tih militantnih i krvoločnih ustaških skupina, koje vrebaju na svakom koraku.

Takav zaključak je nužan gledajući i kako i s kojom revnošću se u medijima, politikama i u državnim institucijama, pogotovo u pravosuđu, pristupa tzv. ustaškoj opasnosti, a s kojom državnom revnošću u svemu ostalome što nosi oznaku javne nevaljalosti, zločina protiv hrvatskog naroda ili kriminala.

Ta percepcija presudnosti borbe protiv ustaštva i nasilja nad Srbima u javnosti je jedino usporediva recimo s borbom suvremenog svijeta s islamskim terorizmom tipa ISIL-a, odnosno Islamske države ili Al-Qaide. Kakav nepotizam, kakva korupcija, kakav klijentelizam, kakve pronevjere, lopovluci, kakve organizirane kriminalne skupine, kakvi pedofili, zločinci svih vrsta i boja, kakvi političari i zločinci protiv hrvatskog naroda u srpsko-crnogorskoj agresiji, silovatelji, koljači, palikušice, pored te trajne „ustaške“ opasnosti!? Ispadaju svi ti nevaljalci mačiji kašalj. Gotovo je nemoguće usporediti sve te nevolje, koje se tu i tamo usputno spomenu u javnosti, i to sve više na rubu medijskog i institucionalnog spektra, svake godine sve više na sve većoj udaljenosti od javnih matrica i sve više ridukilizirane, pri čemu je spominjanje svih tih zala i opasnosti deklarirano, ili kao politički populizam ili kao ekstremizam u funkciji poticanja na ustaštvo i neonacizam, u operativnom značenju i djelovanju državnih institucija, s borbom protiv ustaštva i neoustaškoga i neonacističkoga govora mržnje i pozivanja na nasilje. To je neusporedivo. Jednom riječju, ništa od tih nevolja se u djelovanju države ne može usporediti s operativnošću i odlučnošću države i državnih institucija da se uništi ustaštvo i fašizam u Hrvatskoj.

isto racionalno, bez strasti i bez bilo kakvih preduvjerena, uvijek se mora pitati – je li hrvatskom narodu stvarno od svih navedenih zala ustaštvo najveća opasnost i krije li se u njemu i toj ustaško-nacističkoj ili u najširem smislu fašističkoj opasnosti, fašističkoj zato da bi se moglo imati opravdanje postojanja antifašizma i antifašističke paradigme u Hrvatskoj, takva strateška utemeljena pogibelj za postojanje samostalne, slobodne nacionalne države hrvatskog naroda i opstanka hrvatskog naroda u cjelini, ni ne pomišljaju i valjda na to da današnja država u Hrvatskoj pod krinkom obrane hrvatskog naroda brani nekoga ili nešto drugo, a pogotovo ne pomišljaju i da brani i štiti dokazane hrvatske neprijatelje?

Moramo plazolaziti od činjenice da skupo plaćena država svoje resurse koristi i usmjerava na obranu od najvažnije opasnosti za hrvatski narod, pa prema manjim opasnostima i ugrozama, zar ne?

Moralo bi biti tako, jer nema smisla takva rješenost i odlučnost državnih politika i državnih institucija u borbi protiv ustaštva, ako ustaštvo nije povijesno i krajnje utemeljeni najteži neprijatelj hrvatskog naroda i njegovoga opstanka. Nema smisla takva snažna i iznad svega odlučna borba države protiv ustaštva i mržnje i nasilja s etničkim hrvatskim predznakom ako to nije opravdano i razumski utemeljeno, ni utoliko ukoliko je današnja hrvatska država stvarno država hrvatskog naroda, jer bi po definiciji takvoj državi temeljni smisao i cilj bio obraniti sigurnost, opstanak i osigurati maksimalan razvoj svome narodu u

me unarodnim uvjetima konkurencije i me unarodnim procesima. Preostaje nam jedino zaključiti, ako ćemo to sve uzeti u obzir i po i od toga da stvarno imamo svoju nacionalnu državu, koja uredno i efikasno radi svoj temeljni posao zaštite naroda, da je ustašluk izvorišni problem i glavni generator ugroze hrvatskog naroda.

A je li?

Je li ikada bio?

Što zapravo u povijesnom i političkom smislu znači danas takva odlučna broba države u Hrvatskoj protiv ustašluka i hrvatske etničke izopćenosti, koja se izmeću ostaloga vidi u poticanju na mržnju i nasilje protiv manjinskih skupina, a naročito protiv Srba?

Srbe ovdje ističem, jer, prate i samo javno djelovanje civilnih, političkih i medijskih struktura, pogotovo ve spomenutog SNV-a i srpskih institucija u Hrvatskoj okupljenih oko te civilne strukture i oko SPC-a, trebalo bi biti očit da su Srbi u Hrvatskoj svakim danom sve ugroženiji. Pa ne bismo valjda po i od toga da sve te silne institucije lažu i da je današnja država, odnosno njeni personalni nositelji, ili totalno glupa, banalna ili ne daj Bože pokvarena, jel tako?

Ono što nije uspjela komunistička Jugoslavija s golemom dominacijom Srba u svim državnim i javnim institucijama i svim relevantnim sustavima društva u samoj tadašnjoj federalnoj SR Hrvatskoj, nastavlja se i danas, te je današnja Republika Hrvatska potpuna politička, pravna, moralna i vrijednosna sljednica komunističke Jugoslavije, pa je u tom smislu posve normalno i prirodno da se svaki nacionalistički istup, svaka hrvatska samosvijest, svaka politička hrvatska misao, svaka potraga za specifičnim hrvatskim identitetskim uporištem i korjenima, ima smatrati – opasnom.

Po čemu od ovoga trećeg, zadnjeg pitanja.

U povijesnom i političkom smislu takvo ponašanje države doslovno znači, da se ono što nije uspjela komunistička Jugoslavija s golemom dominacijom Srba u svim državnim i javnim institucijama i svim relevantnim sustavima društva u samoj tadašnjoj federalnoj SR Hrvatskoj, nastavlja i danas, te da je današnja Republika Hrvatska potpuna politička, pravna, moralna i vrijednosna sljednica komunističke Jugoslavije, pa je u tom smislu posve normalno i prirodno da se svaki nacionalistički istup, svaka hrvatska samosvijest, svaka politička hrvatska misao, svaka potraga za specifičnim hrvatskim identitetskim uporištem i korjenima, ima smatrati – opasnom. Ako današnja Hrvatska počinje na antifašističkoj platformi – tako nužno mora biti. Oko toga je u bivšoj Jugoslaviji postojao službeni državni konsenzus – to je sve bilo ustašluk ili fašizam, pri čemu valja naglasiti da je tamo šezdesetih godina prošlog stoljeća pojam fašizam, pa i reaktivni „oslobodilački“ antifašizam, izbačen iz uporabe, jer je priznanje postojanja fašizma u tadašnjoj državi, s tim i antifašizma kao nužne reakcije, bila priznanje neukovitosti i slabosti državnoga komunističkog režima, pa su se i komunisti odrekli toga proglašavajući službenu i potpunu pobjedu nad fašizmom.

To implicira znakovito razmišljanje i puno pitanja oko činjenice da se fašizam ponovo pojavio otprilike onda, kad su se strukture oko bivšega SUBNOR-a i niz skupina projugoslavenske provenijencije preimenovala u antifašiste i utemeljile novu antifašističku organizaciju, neposredno nakon meunarodnog priznanja samostalne Hrvatske. Od tada posve prirodno imamo i fašizam ponovo u Hrvatskoj, jer kakvoga bi smisla imalo ponovno, nakon više od trideset godina nepostojanja, utemeljenje antifašističkoga pokreta? To znači da imamo i ustašluk, pa je nakon prekida javne i državno-političke borbe u bivšoj državi, koja se podzemno vodila protiv hrvatske emigracije likvidacijama do samoga raspada bivše države, borba protiv ustašluka oživjela nakon uspostave samostalne nacionalne hrvatske države, a eskalirala nakon njene vojne obrane i potpunog meunarodnog priznanja u svim meunarodnim institucijama, vremenski nakon smrti predsjednika Tuđmana, lidera utemeljiteljskoga pokreta samostalne države.

Sama ideja osamostaljenja hrvatske države, politika i pokret, zatim svaka žrtva, svaki sudionik obrane te države, potencijalni je razbojnik, civilizacijska opasnost i kliconoša ustaška, dakle fašizma, te da se, ako današnja Hrvatska misli opstati u meunarodnom okruženju, odlučno mora obratiti unati, prvo s idejama toga emancipacijskog pokreta s početka devedesetih godina prošloga stoljeća, zatim s nositeljima, a nakon toga sa svakim tko upozorava na protivnike, neprijatelje i nasrtljivce nasuprot kojih je, i protiv kojih je, taj pokret ostvario samostalnu Hrvatsku. Taj proces je jednim imenom može nazvati – detu manizacijom.

Što to znači?

Ništa drugo nego da je obnova samostalne hrvatske države profašističkin, a njena esencija ustaška paradigma, koju prema stereotipu sačinjavaju antisrpstvo, šovinizam rasizam, antisemitizam, genetska iskvarenost i izopćenost, jednom riječju – opasnost za sve i svakoga od samoga postojanja takve države. Nije li tako?

Moralo bi biti, ako gledamo ponašanje današnjih državnih vlasti i državnih institucija i političkih organizacija, koje se sve od reda zaklinju u antifašizam.

Što to nadalje znači?

Znači da je sama ideja osamostaljenja hrvatske države, politika i pokret, zatim svaka žrtva, svaki sudionik obrane te države, potencijalni razbojnik, civilizacijska opasnost i kliconoša ustaška, dakle fašizma, te da se, ako današnja Hrvatska misli opstati u meunarodnom okruženju, odlučno mora obratiti unati, prvo s idejama toga emancipacijskog pokreta s početka devedesetih godina prošloga stoljeća, zatim s nositeljima, a nakon toga sa svakim tko upozorava na protivnike, neprijatelje i nasrtljivce nasuprot kojih je, i protiv kojih je, taj pokret ostvario samostalnu Hrvatsku.

Taj proces je jednim imenom može nazvati – detu manizacijom.

Taj proces istodobno znači da se današnja Hrvatska u službenom državno-političkom smislu ponaša kao slijednik pobjednika Drugog svjetskog rata, da je temelj današnje hrvatske državnosti pobjeda i pobjednička vojska i politička ideja i pokret iz 1945. godine. To nadalje znači, da su svi s kojima su se ti pobjednici obratili unavali, što tijekom tadašnjeg rata, od samoga početka iz srpnja 1941. godine u Srbu i okolici, do samoga kraja i pogotovo poslije kraja rata, od Bleiburga s kolonama neprijatelja i zarobljenika diljem tadašnje Jugoslavije, tijekom 45 godina progona, zatiranja svakovrsnih sloboda etničke hrvatske i identitetske emancipacije, zatvaranja, likvidacija, bili u idejnom, vrjednosnom i moralnom smislu – neprijatelji hrvatskog naroda i hrvatske nacionalne slobode.

Dakle, isto razumski, s današnje platforme službenoga državnoga antifašizma u Hrvatskoj, jedini spas za hrvatski narod je bio pobiti nekoliko stotina tisuća Hrvata i još toliko protjerati.

Drugim riječima – progonitelji stotina tisuća Hrvata su štitili hrvatski narod, a progonjeni su bili neprijatelji hrvatskog naroda i zbog toga su bili progonjeni. Tako se racionalno predstavlja polazište današnjih antiustaških i antifašističkih politika u Hrvatskoj. Tako se i točno s toga stajališta danas kvalificira kritika srpskih politika, djelovanje srpskih institucija u Hrvatskoj, s toga stajališta se definira je li nešto izrečeno mržnja i poziv na nasilje protiv Srba ili nije.

Jer, ako je današnja Hrvatska slobodna, a svi nositelji državne vlasti ističu da jest više nego ikada i svakodnevno u svojim porukama naciji to potkrijepljuju progonom nositelja hrvatske slobodne i državno-političkom mainstreamu neprihvatljive opozicijske misli, onda ta sloboda jedino može sadržavati potpunu identifikaciju s političkom idejom ili paradigmom pobjednika Drugog svjetskog rata i u materijalnom smislu s biološko-civilizacijskim uništenjem i zatiranjem golemoga broja pripadnika hrvatskog etničkog korpusa ili naroda. Drugim riječima, ubijalo se Hrvate da bi spasili – hrvatski narod. U toj točki nužno je postaviti pomalo naivno, ali golom logikom neizbježno pitanje – pa dobro, znači li to da je hrvatska nacionalna sloboda, koju jamči današnja hrvatska država moguće samo ako se unište svi oni, i sve ideje, misli i pripadnici naroda, koji nisu bili pripadnici ili nisu bili skloni političkoj paradigmi komunističkog internacionalizama ili jugoslavenstva, te znači li to da izvan tih ideja nema nikakvoga hrvatstva, i ako ga

ima, da je ono opasno po samo – hrvatstvo? I da je nužno ugrožavanje Srba? Nadalje, prate i silovito i u Europi neusporedivo favoriziranje europskih, nasuprot specifičnih, tradicionalnih i stoljetnih nacionalnih vrijednosti u današnjoj Hrvatskoj, iako nitko živ ne zna što to no jesu i koje su to nama presudne te nove europske vrijednosti, jedino logično objašnjenje ponašanja i djelovanja državnih politika jest da hrvatskom narodu nema spasa bez njegovoga potpunoga identitetskoga, prvo preoblikovanja, drugo uništenja njegove povijesnosti, pa tek onda uspostave ili bar paralelne uspostave nekoga novoga, boljega i drugačijega naroda, s posve drugačijim obilježjima i vrijednostima, koje bi bile sigurno jamstvo da je hrvatski narod, što god to onda bilo, izliješen od povijesne nevaljalosti. A po svemu sudeći, to je nemoguće i bez srpskog uredovanja u Hrvatskoj.

Je li to pravac, koji pripadnici hrvatskog naroda trebaju slijediti i podupirati, odnosno, kojemu se trebaju potčinjavati i neodupirati?

Takav slučaj nije zabilježen u povijesti, pa je utoliko golemi izazov to raspraviti.

Zna li to da je hrvatska nacionalna sloboda, koju jamči i današnja hrvatska država moguće samo ako se unište svi oni, i sve ideje, misli i pripadnici naroda, koji nisu bili pripadnici ili nisu bili skloni politici koju paradigmatički komunisti kroz internacionalizama ili jugoslavenstva, te zna li to da izvan tih ideja nema nikakvoga hrvatstva, i ako ga ima, da je ono opasno po samo – hrvatstvo?...
Jedino logično objašnjenje ponašanja i djelovanja državnih politika jest da hrvatskom narodu nema spasa bez njegovoga potpunoga identitetskoga, prvo preoblikovanja, drugo uništenja njegove povijesnosti, pa tek onda uspostave ili bar paralelne uspostave nekoga novoga, boljega i drugačijega naroda, s posve drugačijim obilježjima i vrijednostima, koje bi bile sigurno jamstvo da je hrvatski narod, što god to onda bilo, izliješen od povijesne nevaljalosti. A po svemu sudeći, to je nemoguće i bez srpskog uredovanja u Hrvatskoj.

Pristajanje na ovakve procese, koje smo djelimično naveli u posve logičnoj elaboraciji slijeda događaja i poruka, koje se racionalno moraju iščitati iz toga slijeda, značilo bi pristajanje na potpuno odreknuće od golog razuma, pa je svako pozivanje na kršanstvo ija je duhovna datost razum, a odustajanje od ovih pitanja, rujanje razumu, ali i samome Bogu. Na to želim upozoriti alternative, koje se pokušavaju formirati u Hrvatskoj s namjerom stvaranja dobre i efikasne države, naročito ovu najavljenju alternativu Miroslava Škore s obzirom da ima potencijal i da mu je promovirano programsko uporište – razum.

Da se sada vratimo na prva dva pitanja, kojima smo otvorili ovu raspravu.

Je li ustaški pokret i NDH bio i bila antihrvatska država ili režim, po svojoj definiciji, uspostavi i svome ponašanju?

Današnji državni poredak svojim ponašanjem to tvrdi i dokazuje, o čemu slijede i u potpunosti paradigmatički neprijatelja i pobjednika nad tom državom i tim pokretom iz 1945. godine, pa sve do 1990. godine, a od tada s vekom ili manjom jasnoćom, i do danas.

Takav stav i takve politike se oslanjaju na argumentaciju, koju je potpuno kreirala jugoslavensko-srpska historiografija, osmišljavalo i razvijalo pripadajuće obrazovanje, afirmirala na režim oslonjena znanost na tim tezama i uporištima, a održavala i štitila pripadajuća državna politika. Iz takvoga stava iznjedrena je i srpsko-crnogorska agresija, koju mnogi danas u Hrvatskoj tumače kao jugoslavensku agresiju i agresiju JNA, ne shvaćajući i da je utoliko više takvo preoblikovanje činjenica, samo potvrda otvorenoga nastojanja da se današnji poredak održi i štiti na paradigmatički nejugoslavenstva i antihrvatstva, te da je to pravac sutrašnje potpune vrijednosne legalizacije agresije na hrvatski narod kriminalizacijom utemeljitelja današnje njegove države. Neupitna je činjenica danas da je jugoslavenska ideja izravno suprotna svakoj hrvatskoj državotvornoj ideji i da je paradigma jugoslavenstva bila okov hrvatske slobode i emancipacije. Jer je uvijek ispod svake takve ideje, u svakoj operacionaliziranoj državnoj zajednici esenciju politike jugoslavenstva sačinjavala velikosrpska imperijalna politička nakana, koja je po definiciji polazila od nedržavnosti i nepovjesnosti hrvatskog naroda, pa s toga i opasnosti od njegove emancipacije. Zbog toga su Srbi koji su živjeli u Hrvatskoj do devedesete godine prošloga stoljeća praktično živjeli u Jugoslaviji a

ne u Hrvatskoj, ime su si uzimali potpuno pravo ne dopustiti emancipaciju hrvatske državnosti na tim prostorima. Kad smo već spomenuli kolegu Jurića, želim istaknuti primjer potpune šizofrenosti u pristupu ovim pitanjima, reakciju kolege Darka Pavića, poznatog prokatorličkog, gotovo službeno crkvenohijerarhijskog kolumniste Veernjaka, koji je nakon što je DORH pozvao na ispitivanje kolegu Jurića, naslovio svoju kolumnu pozivom i upozorenjem – ne pakirati Porfiriju! Napisao je praktično panagirik dobrom raspjevanom Porfiriju. Na tu kolumnu sam reagirao, jer je bila krcata neistinama i agitpropovskim podilaženjem otvorenom neprijateljskom djelovanju protiv hrvatskog naroda, naveo sam primjere toga djelovanja, kao Porfirijev govor u Europskom parlamentu, daleko ubitačniji od samoga pjevanja etničkih pjesama, a ovdje moram navesti još jedan. Taj isti zagrebački mitropolit SPC-a pred prepunom dvoranom Lisinski, pred okupljenim hrvatskim Srbima i tzv. antifašistima svih generacija, u društvu predsjednice Kolinde Grabar Kitarović i srbijanskoga predsjednika Vučića, pred televizijskim kamerama i cijelim hrvatskim narodom putem njih, drži govor u kome objašnjava da su Srbi i Hrvati – jedan narod.

Nije naglasio – koji?

Treba li pogađati koji smo to mi Hrvati narod po Porfirijevom mišljenju i je li taj jedinstveni narod srpski ili hrvatski, prateći slijed srpskih politika devetnaestoga i dvadesetoga stoljeća i prisjećajući se događaja iz 1990-1998. godine, a onima s malo dubljim sjećanjem i događaja s početka 1941. godine?

Ne, ne treba. Ali, treba misliti glavom.

Foto: Demonizacija

Drugi dio analize pod naslovom „Smicanje ustaša“ donosimo u idu u srijedu.